UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Annales Ecclesiastici

Jncipiens ab Anno Redemptoris DCC.XIV. perducitur vsq[ue] ad Annum DCCC.XLII. quo & orta hoc sæculo in Oriente, debellata est penitus Iconoclastia; vt planè qui Tomum hunc Panopliam dixerit aduersus impios Iconoclastas, veritatis scopum attinget, Continet annos C.XXVIII.

Baronio, Cesare

Coloniæ Agrippinæ, 1624

Iesv Christi Annus 746. Zachariae Pap. Annus 5. Const. Copr. Imp. Annus 6.

urn:nbn:de:hbz:466:1-15233

Visual Library

rundem prauorum ſceleratiſſima Acta in eorum præſentia legiſ-cimus. Et cùm nobis coram Concilio lecta fuiſſent; pro ſtudio omnes eadem ſchiſmatica dogmata, & ſceleratiſſimam vitam, quam ſibi Aldebertus conſcribi fecit, vnâ voce decreuerunt, vt igne cremarentur. Sed nos hoc non fieri rectum iudicantes, pro eorum perpetua damnatione in ſcrinio ſanctæ Eccleſiæ reſeruari mandauimus. Ad hæc etiam dignam ſententiam contra eorum errorem ſcribi fecimus; cuius exemplar epiſtolæ ad tuam direximus ſanctitatem, vt lecta in prouincia Francorum, omnis ſchiſmaticus audiens taliter à ſancta & Apoſtolica Eccleſia iudicatum, à ſenſu ſui prauitate reſipiſcat.

XLV. *In tertia verò epiſtola tua intimaſti nobis de alio ſeductore Geuuiliebo, qui antè falſo Epiſcopi honore fungebatur, & quia ſine conſultu ad nos properat. Hic dum aduenerit, vt Domino placuerit fiet. Tua autem reuerentia, vt auxiliante Domino cœpit, vice noſtrâ, petimus perficere ſtudeat. Volumus namq; omni anno, tempore apto, in prouincia Francorum Concilium te celebrare, vt frequentiâ ſacerdotum per inſtituta ſacrorum canonum correctâ, illic nulla aduerſitas valeat pullulare. ſed magis Eccleſiæ ſanctæ vnitas & diſciplina Apoſtolica vbique in illis partibus dilatata exiſtat, vt non ampliùs populi per falſos ſacerdotes deprauati demergantur in interitum. Dum verò Concilium congregaueris, ſic tua fraternitas conſilium habeat cum Metropolitanis, vt nullus ſine commendatitijs ſuſcipiatur epiſtolis. Pro eadē quippe cauſa, & pro omnibus vtilitatibus ſanctæ Eccleſiæ Francorum Principibus direximus litteras, vt aliàs præfati ſumus. De ciuitate autem illa quæ nuper Agrippina vocabatur, nunc verò Colonia, iuxta petitionem Francorum per noſtræ auctoritatis præceptum nomini tuo Metropolim confirmauimus, & tuæ ſanctitati direximus eiuſdem Metropolitanæ Eccleſiæ ſtabilitatem. Deus te incolumem cuſtodiat, reuerendiſſime frater. Data prid. Kalend. Nouembris, imperante domino Auguſto Conſtantino, anno vigeſimoſeptimo Imperij eius, Indictione decimaquartâ.*

Deſiderantur litteræ, quas ſe ad Francorum Principes ſcribere teſtatur.

XLVI. Conſtat pariter cum iiſdem Pontificis litteris redditam eſſe eidem Bonifacio epiſtolam eius qui à ſecretis, ſiue ab epiſtolis erat ipſi Romano Pontifici Zachariæ, quam quod nunquam hactenùs cuſam ſciamus, hic tibi ſcribendam curauimus. ſic ſe habet [a]:

[a] Ed. quæ ap. Cod. epiſt. 4.

SECRETARIVS BONIFACIO.

Summis Deo amabilibus apicibus acceptis, cum magno & omni quo condecet honore & veneratione relegi. Et quia poſt tot tempora merui ex veſtris ſyllabis viſitari, omnipotenti Deo noſtro gratias egi, qui me indignum famulum ſuum etiam de veſtra lætificauit incolumitate. Igitur omnia, quæ nobis per nunc directas litteras præcepiſtis, vt Dominus vires donare dignatus eſt, adimpleuimus: ſed & ea, quæ Domino Apoſtolico ſuggeſſiſti, per nos ſunt ſuſcepta, & annuntiata atque relecta, & nos ea pertractantes omnia ſcripta quæ vobis ab eo directa ſunt, à nobis eſſe dictata iuxta veſtram voluntatem cognoſcite: ſed & quod non ſperabatis fieri, ſuggeſſimus, & facta eſt Synodus ſacerdotum præſidente Domino Apoſtolico, & relecta eſt ſacrilega illius Aldeberti nefandiſſimi vita, & omnia opuſcula eius coram Synodo: pariter epiſtola ſanctiſſimæ paternitatis veſtræ, vbi de illo & de Clementis dementia ſuggeſſiſtis: & ſic poſt geſta peracta, ſententia anathematis in eos promulgata eſt, vel in omnes, qui eorum nefandam ſecuti fuerint ſectam: Cuius inſtar, hoc eſt exemplar, vobis, *à Domino Apoſtolico directa eſt. Et hæc coram præſentia præſentis fratris noſtri Deneardi venerabilis presbyteri acta ſunt, & ipſe vobis ore proprio poterit enarrare, quòd omnia iſta per nos acta ſunt. Nam pro certo cognoſcite, ſanctiſſime pater; quia in omnibus me paratum offero veſtris obtemperantem præceptis: tantummodo peto, vt pro nobis orare iubeatis. Scio enim quia veſtris orationibus adiutus erutus ſum à tentationibus inimici, & miſertus Dominus ſuo famulo medelam tribuit, & diuerſis infirmatatibus circumdatus, quamquam indignus, illud Apoſtoli ſequor conſolationis dictum, quo ait: [b] Cùm infirmor, tunc potens ſum. Et: [c] Libenter gloriabor in infirmitatibus meis, vt inhabitet in me per veſtras ſanctas preces virtus Chriſti.*

DE SYNODO ROM. IN CAVSA ALDEBERTI.

[b] 2. Cor. 12.
[c] Ibid.

XLVII. *Venerandas namq; ſorores veſtras, & Dei ancillas, quæ apud Limina ſanctorum Patrum Apoſtolorum properauere, quas etiam nobis veſtra ſancta Paternitas commendare iuſſit, in quantum Dominus vires donare dignatus fuerit, curam earum habemus propter veſtram ſanctam præceptionem. Benedictionem etenim, quam nobis direxiſtis ſuſcepimus; id eſt, poculum argenteum, & ſindonem vnam: quæ in duplici ſuſcepimus benedictione, eò quòd à tanto patre meruimus viſitari. Et licèt retribuere non valeamus, tamen ad indicem caritatis cum magna reuerentia direximus cinnamomum vnc. iiij. coſtum vnc. iiij. piper lib. ij. cozumbrum lib. j. quæ peto vt abſq; iniuria ſuſcipere iubeatis, & vt pro nobis orare dignemini omninò depoſco. Incolumem ſanctiſſimam paternitatem veſtram diuina conſeruet maieſtas orantem pro nobis Deum, meritis Apoſtolorum decorande pater.* hactenus epiſtola.

Cæterùm ſimul cum his miſſa ſunt anni huius Synodi Acta in Germaniam, eadem quoque recepta. Nam eadem legibus ſuis Carolus probata reddidit, dum legem ſtatuit aduerſus huiuſmodi pſeudoprophetas, [d] quam ſuperius recitauimus.

[d] Capitul. Karoli.

XLVIII. Finem hunc acceperunt res geſtæ præſentis anni, quo pſeudoapoſtoli vnà cum ſuis ipſorum erroribus delati ad Apoſtolicam Sedem, damnationis ſententiam acceperunt: ſicque cuncta machinamenta diaboli ſunt diſſoluta, quibus nouam coaleſcentem Eccleſiam ille perfidus hoſtis humani generis perturbare conatus eſt, eiuſmodi ſubdolis operarijs; ſed Bonifacio ad primarium dominum vineæ ex aduerſo clamante: [e] *Capite nobis vulpes paruulas, quæ demoliuntur vineas: nam vinea noſtra floruit.* Et increpa feras arundinis. laqueo illæ anathematis præfocatæ ceſſarunt.

[e] Cant. 2.

IESV CHRISTI
Annus 746.

ZACHARIAE PAP. Annus 5. CONST. COPRO. IMP. Annus 6.

I. REDEMPTORIS Annus ſequitur ſeptingenteſimus quadrageſimus ſextus Indictionis decimaquarta, quo bello ciuili inter ſe mutuò confligentes Saraceni in Syria, Mauuias ſibi ſubijcit Emeſam, Damaſcum, Heliopolim, & Hieroſolymam. Quo etiam tempore poſt tenebras terræmotus prodigioſi facti ſunt in Syria Paleſtina, & peſtis ingens in Calabria & Sicilia incipiens, inuaſit demum Conſtantinopolim. De his enim iſta Theophanes: *A quarta* (inquit) *Auguſti vſque ad Octobris Kalendas tenebroſa ſunt caliginoſa.* & paulò poſt: *Anno ſexto Imperij Conſtantini, factus eſt terræmotus magnus in Paleſtina, & circa Iordanem & totam Syriam, menſe Ianuario, horâ quartâ, & multa millia; quin & innumerabilia hominum mortua ſunt: Eccleſiæque & monaſteria corruerunt, & maximè penes eremum ſanctæ ciuitatis.*

II. Eodem anno peſtilens morbus è Sicilia & Calabria incipiens, veluti quidam ignis depaſcens, ad Monobaſiam & Helladem, atque interiacentes inſulas venit per totam quartamdecimam Indictionem, flagellans impium Conſtantinum, & cohibens ab inſania, quam aduerſus ſanctas Eccleſias, & ſanctas ac venerabiles imagines intendebat. Verùm ille, vt Pharao quondam, incorrectus permanſit. Sanè peſtilentia hæc, bubonis dicta, diſcurrens, decimaquartâ Indictione, ad regiam peruenit vrbem. Cœperunt autē fieri ſubitò tam in hominum veſtimentis, quàm in ſacris Eccleſiarum indumētis, & in velis crucicalæ plurimæ veluti ex oleo deſignatæ. Facta eſt ergo hinc triſtitia & defectio animi multa propter dubium eiuſmodi ſignum. *Venit nihilominùs & diuinitùs indignatio, diſperdens indeſinenter non ſolùm vrbis ciues, ſed & in omnibus ſuburbanis eius degentes. Facta verò ſunt & phantaſiæ in multis hominum, qui in [f] extaſi facti exiſtimabant ſe cum peregrinis quibuſdam (ita putabant) & trucibus faciebus comitari: & eos qui in itinere obuij fiebant, ſe quaſi amicos ſalutare ac colloqui fingebant. Notantes verò ea quæ dicebantur ab eis hæc poſteà referebant. Contemplabantur autem eoſdem domos ingredi, & alios quidem ex domo deferre, alios autem vulnerare. Contigit autem eorum quæ dicta ſunt à multis plurima, vt viderunt, fieri.* Ita quidem ſignificans Deus non ob aëris iſta fieri intemperiem, ſed immiſſiones eſſe per angelos malos, vt aliàs factum vidimus ſuperioribus temporibus.

[f] ecſt.

Quæ

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

III. Quæ igitur cœpit hoc anno peſtilētia & ſequenti graſſata eſt, tertio quoq; anno maioribus perſeuerauit incrementis. nam pergit Theophanes: *Præterea vernali tempore primæ indictionis magis extenſa eſt, æſtiuo autem prorſus incendit, ita vt integræ quoque domus penitus clauderentur, nec eſſent qui in his habitarent mortuos ſepelire. Ex neceſſitate itaq; multa excogitatum eſt, quòd ſuper animalia tabulæ ſternerentur, & ita ſuper has impoſiti mortui deferrentur, pari modo & alij in plauſtris ſuperpoſiti mortui deferrentur. Cùm autem repleta fuiſſent vniuerſa tam ſcilicet vrbana quàm ſuburbana monumenta, & ciſternæ quoq; ſine aqua, & lacus, & plurimæ vineæ, necnon & interiores horti, qui intra veteres muros erant ad huiuſmodi capeſſendam ſepulturam effoſſi ſunt. & ita vix omnia hæc ad tantam neceſſitatem ſufficere valuerunt; omni autem domo calamitate repleta propter depoſitionem quæ impiè facta eſt ab Imperatoribus ſacrarum imaginum.* hucuſque de his Theophanes iungens ſimul tres annos, quibus eadē peſtilentia Conſtantinopolim imprimis depaſta eſt.

IV. Sed quæ breuiter de his habet Theodorus Studita in oratione de S. Platone, hic ſunt breuiter recitanda, vtpote ab auctore digniſſimo ſcripta, qui & ſuę ætatis res eſt proſequutus. dum enim agit de auis ſuis Sergio & Euphemia hac peſte defunctis, ex quibus ipſe Theodorus genitus eſſet, hanc ſubijcit de his narrationem: *Quoniam* (inquit) *illis temporibus cæleſtis ira inflicta eſt* (*res enim me admonet, vt de hac dicam; quippe quæ publicam intulerit calamitatem, non in paucis aliquibus regionibus aut ciuitatibus verſans, ſed velut Ægyptiacum quoddam flagellum ex alia in aliam ciuitatem tranſiens*) *ac vel maximè in regia vrbe Byzantio malum illud fuit: Hi verò quos diximus ſemper memorabiles è vita exceſſerunt. Non alienum autem fortaſſe fuerit vtilitatis causâ mortis etiam ipſius genus conſcribere. Narratio enim hæc talis eſt, quæ illorum animos terrere poſſit, qui prudenter eam intellexerint. Repentè in ſingulorum veſtibus ſalutaris Crucis ſignum cæruleo colore velut à manu aliqua pulcherrimè pingente, ſed Dei potiùs digito, & ſuperna manu expreſſum cernebatur. Quicunq; ergo tali deprehenſus fuerat, diuulgabatur, ac ſtatim mors illi afferebatur.*

V. *Eadem die aliquis mortuum efferebat, & ipſe mortuus efferebatur. Duo ſimul in feretro, quatuor in iumento portabantur: onera corporum miſerabilium ſemper recèns cumulata. Lamentationes vbique & voces miſerabiles vndiq; reſonantes. Qui mortuorum cadauera efferebant, tam multis oneribus ſufficere non poterant: itaq; deerant qui tot mortuos ſepelirent. Claudebantur domus, vrbis regiones inanes fiebant, ſepulchra ipſa implebantur, cùm intra duos menſes vrbs celeberrima, & multis millibus hominum habitata, iam deſerta & talis ferè ſit facta, vt ſi à nullis habitaretur. Hæc illius impij Conſtantini temporibus acciderunt, à quo imago Chriſti communi iſta (?) ſpreta, & à nefario illo homine, ac populi intemperie ſimulachra erroris nominata; inimò verò Chriſtus ipſe noſter Deus ab eo deſpectus fuit: ſiquidem honor imaginis ad eum refertur cuius eſt ipſa imago, vt diuinus Baſilius quodam loco ait. Res Dei vaga (vt aliquis diceret) prima fuit iuſtiſſima, quâ peccantes homines inſtruerentur, nos iſ, à ſumma noſtra malitia reuocati emendaremur: ita inquam illa, quæ ad ſalutis viam his conducens eſt, qui eius correctionem prudenter & æquo animo accipiunt.* hucuſq; Theodorus ſublime philoſophatus. Sed de rebus Orientalibus hactenùs.

Hoc anno, quo abſoluitur ſecundus, atque tertius incipit numerari Rachiſis Regis Longobardorum annus, ipſe Rex conuentum coëgit omnium Principum Longobardorum, vt publicis initis comitijs vnà ſimul de legibus agerent Longobardorum, vel emendandis vel addendis: quas ex ſententia omnium benè diſpoſitas, hoc itidem anno ſecundo regni eius, Indictione decimaquartâ, hac præfatione præpoſita promulgauit:

VI. *Quoniam glorioſiſſimus & præcelſus Rotharis huius Longobardorum gentis Princeps, ſibi Deo inſpirante, leges inſtruit, atque renouauit, vt omnes intentiones & diſſenſiones malorum regali ſuo reſecaret: equidem ſtatuit, vt cuncti ſucceſſores eius, quæ ſibi Deo inſpirante, aſpera & dura cognoſcerent, illa ad mollitiem & pietatis adducerent gratiam. Deinde ſucceſſor eius Grimoald præcellentiſſimus Rex, dum ſtudioſè ac vigilanter ſingulorum conſiderat neceſſitates, quæ illis melius complacuere ad cultum ſalutis augmentum, emendandaq; adduxit. Poſt hunc verò glorioſiſſimus & Orthodoxæ Fidei cultor, atque huius gentis gubernator, & noſter per Dei omnipotentiam nutritor Luithprandus eximius ac præcelſus ac ſapientiſſimus Princeps, perſiſtens in Dei operibus, & quotidianis vigilijs * omnipotentiâ & ſobrietate ornatus, ſicuti à Deo promeruit, per ipſius inſpirationem omnia docentem, reliquit, & in edicti pagina cum ſuis Longobardis iudicibus confirmauit. Idcircò per Redemptoris noſtri prouidentiam ego diuino auxilio fretus Rachis præcellentiſſimus & eximius Princeps anno Regni mei ſecundo, die Kalendarum Martiarum, Indictione quartadecimâ, dum cum gentis noſtræ, id eſt, Longobardorum iudicibus, tam de Auſtria, quàm de Tuſcia, vel Neuſtriæ finibus, vniuerſa quæ à deceſſoribus noſtris ſtatuta ſunt, ſollicitè conſideraſſem, quædam ibi iuſta, & quædam peragenda cognouimus, &c.* hæc ſatis ad inſtitutum, & rerum geſtarum temporis ordinem.

* omni cõtinentia

IESV CHRISTI
Annus 747.

ZACHARIAE PAP. Annus 6. | CONST. COPR. IMP. Annus 7.

SEPTINGENTESIMVS quadrageſimus ſeptimus, Indictione decimaquintâ incipit annus, quo Carolomannus nuntio remiſſo ſæculo, monaſticam vitam amplexus, Caſſinenſe cœnobium in agro Aquinate poſitum adijſſe antiquorum omnium aſſertione narratur. Quod ad tempus ſpectat, id vetus Francorum Chronicon à Pithœo in lucem vendicatum teſtatur his verbis: *Septingenteſimo quadrageſimo ſeptimo anno Carolomannus, relictâ quam tenebat poteſtate, Romam vadit, ibiq; mutato habitu, in Caſſinum ad ſanctum Benedictum ſecedit, & monachus efficitur.* hæc ibi, & alij ad ipſum hoc anno;[a] Ado autem Viennenſis, Regino, & alij plures ſuperiori id anno factum affirmant. I. CAROLOMANNVS MONASTICAM VITAM AMPLECTITVR.

[a] Sigebert. in Chro. & Lambert. hoc anno.

II. Cæterùm neque hoc, neq; ſuperiori anno id accidiſſe, Zachariæ Papæ epiſtolæ ad Bonifacium Moguntinum Epiſcopum potius perſuadent. atque primùm in epiſtola ad eum ſcripta anno ſequenti Indictione primâ, adhuc fuiſſe Carolomannum in principatus Francorum dignitate, vnà cum fratre Pipino, haud obſcurè oſtendit his verbis[b]: *Conforta etiam dilectiſſimos nobis Orthodoxos Epiſcopos, ſacerdotes, atque Leuitas, cæteroſq; clericos, religioſos Abbates & monachos, pariterq; glorioſiſſimos Duces, &c.* per Duces namque & Principes, ipſum ſignificaſſe Carolomannum atque Pipinum, aliæ plures eiuſdem Pontificis litteræ docent. Quin etiam & in epiſtola eiuſdem Pontificis data itidem ad Bonifacium Indictione quintâ, anno videlicet Redemptoris ſeptingenteſimo quinquageſimo primo, itidem de iiſdem ſimul Principibus facta mentio reperitur his verbis[c]: *Quod de Principibus Francorum ſcripſiſti, &c.* Illud quidem certum eſt, Pipinum poſt fratris diſceſſum, neminem ſibi aliquem cooptaſſe in collegam, ſed ſolùm totius Francorum Regni habenas adminiſtraſſe. Hæc igitur quo ad tempus ſpectant conſideranda proponimus: rei verò geſtæ narrationem, de qua numquam contigit dubitari, ab antiquioribus petamus. In vita ſancti Bonifacij iſta habentur[d], vbi de donatione facta ab eodem Carolomanno Fuldenſi cœnobio à ſancto Bonifacio ædificato, narratio texitur.

[b] In vit. S. Bonifac. lib. 2. c. 8.

[c] Ibid. c. 10

[d] Ibid. c. 13

III. His auditis Carolomannus lætatus eſt, cunctiſque proceribus ſuis conuocatis, preces ſancti Epiſcopi eis expoſuit, & coram illis locum illum tradidit Epiſcopo, dicens: Quicquid eo in loco quem petis, meæ eſt ditionis, ab hodierno die in ius Domini transfero, ita vt ab Occidente & Oriente, Septentrione & Meridie ad tria millia paſſuum illi aſſignentur. hac facta traditione miſit nuntios, qui nobiles omnes Grapheldenſis regionis conuocarent, eoſque obnixè precarentur, vt quicumque intra eos quos diximus limites iuris aliquid haberet, monaſterio à ſancto Bonifacio conſtruendo in Dei cultum largiretur. *Iβi* (?) *conatum nobilibus Principis petitio, mox cum omni deuotione, Deo & ſancto Bonifacio, venerandoq; Abbati* * *Sturmi quicquid illic iuris haberent, tradiderunt. Vt autem firma eſſet ad omnem poſteritatem ea traditio, Carolomannus, qui huius auctor erat,*

* Sturmi